

Recensent: H.J.Lammers

Sandria van Dongen : ‘Een verrassend innerlijk’ Uitgeverij Boekscout Soest 2010, ISBN 9789460896989 Zie ook www.boekscout.nl (Chronische lymfatische leukemie/ Kanker/ED/1)

Soort boek / ziekte / stijl: Om mentaal sterk te blijven na de diagnose chronische lymfatische leukemie en de daarop volgende medische behandeling, volgde de schrijfster bij een psychotherapeute voice-dialogue sessies, naast het gebruik van alternatieve geneesmiddelen. Uitgebreid beschrijft ze hoe haar leven verloopt en welke alternatieve therapieën ze heeft gebruikt.

Voice Dialogue is een methode die als training in zelfkennis en bewustzijnstransformatie is bedoeld, maar ook een belangrijk therapeutisch instrument is. (Internet, Wikipedia)

Over de schrijfster: Sandria van Dongen is geboren in 1958 en woont in een (*gezellig*) dorp in de Brabantse Peel. In de 90-er jaren runde zij een kuurcentrum. Ten tijde van het schrijven van dit boek is zij werkzaam op de afdeling klantenservice van een handelsbedrijf in medische hulpmiddelen en geeft Reiki-cursussen.

KAFT: “De diagnose leukemie (*in 2008*) was de aanleiding om dit boek te schrijven. Het schrijven heeft haar enorm geholpen met de verwerking van alles wat in deze eerste tijd op haar pad kwam, Als zij nu terugkijkt op deze periode is het niet makkelijk geweest, maar wel een hele boeiende en inspirerende tijd waarin vele bijzondere dingen gebeurden. Zij heeft zeker geen saai leven”.

Boekbespreking: Het boek telt 200 bladzijden, waarvan een groot deel gewijd is aan het eigen leven. Sandria vertelt over de intensieve omgang met familie, boezemvrienden, kennissen, dorpsgenoten, collega’s op het werk en vele dagtochtjes, feestjes, etentjes (uitgebreid beschreven). Ook de vakanties in hun huis in Spanje komen aan bod: beschrijvingen van de reizen er heen, landschappen, zonsop en -ondergangen, terrasjes, uitjes, omgang met vele (Spaanse, Duitse, Nederlandse) mensen. Daarnaast komt ook Sandria’s intensieve en liefdevolle toewijding aan de zorgvragende gezondheidstoestand van haar moeder en schoonvader, de zorg om een schoonzuster die een zware operatie moet ondergaan, en het meeleven met en bijstaan van burens en dorpsgenoten in eigen dorp en in Spanje.

In het kuurcentrum van Sandria werd gewerkt met Bach Bloesemtherapie: (*uitgebreide beschrijving pagina’s 17 t/m/20*). “De Bach Bloesem remedies zijn druppels die rechtstreeks werken op de onbalans van de psyche of op het negatieve gevoel. -- Ze werken op vibraties van ons energiestelsel. Elke emotie heeft zijn eigen energieverbruik. -- Ik kan zelf een redelijk objectieve analyse maken -- omdat het gevoel in mijn handen sterker ontwikkeld is dan bij de gemiddelde mens. Ik kan aan de flesjes voelen welke (*druppels*) op dit moment goed zijn voor iemand, of voor mijzelf.”

Tijdens een vakantie in Spanje kreeg Sandria hartkloppingen en had het benauwd. Zij had ooit gehoord van een kruidendokter in een afgelegen dorp in Spanje. Zij besluit daarheen te gaan en beschrijft de reis daarheen ook uitgebreid. De kruidendokter is een oude man die haar beide handen

vasthoudt en constateert dat “de lever niet goed filtert”. Voor deze klacht was ze in Nederland ook al eens behandeld. Zij krijgt drie soorten thee, daarna zijn de klachten over.

Begin 2008 constateert zij een zwelling in de hals, maar besluit het even aan te zien. Op 3 maart tijdens een bezoekje aan de huisarts kaart zij dit terloops even aan. Voor alle zekerheid wordt zij doorverwezen naar het ziekenhuis in Deurne voor nader onderzoek om uit te sluiten dat het zou kunnen gaan om een kwaadaardige tumor.

Op 5 maart wordt zij op haar werk gebeld door de huisarts of zij onmiddellijk naar hem toe wil komen. Er is paniek. Sandria heeft een te hoog leucocyten (witte bloedlichaampjes) gehalte (75) terwijl de standaardwaarde 10 is en de maximale 20. Sandria gaat naar streekziekenhuis Geldrop en krijgt daar van de internist te horen dat ze chronische lymfatische leukemie heeft, een ongeneeslijke ziekte, met een levensverwachting variërend van enkele maanden tot toch nog vele jaren. Een zeer emotionele periode breekt aan, niet alleen voor haar maar ook voor haar man (MijnMan), familie en kennissen. Zij wordt overstelpt met medeleven.

Ze raadpleegt Tarot kaarten en Runestenen. Zij wil de behandeling die om te beginnen medicamenteus is, ook mentaal aan kunnen en haar normale leven blijven leven en besluit tot voice dialogue sessies. De therapeute roept op en praat met “het zorgende stukje Sandria” (erge moeheid), “het kind Sandria” (toen zij 8 jaar was scheidde haar ouders), beide in een soort trance vertolkt door Sandria zelf. Het advies van de therapeute: ‘praat zelf met je inwendige stemmen en stuur ze met vakantie’.

Zij en haar man gaan zelf dan ook maar naar Spanje. De leucocytenwaarde blijft stijgen en Sandria krijgt zwaardere medicijnen. Deze leveren veel extra lichamelijke klachten. Ook maakt zij zich veel zorg om familie en vrienden. Toch geeft ze thuis een partijtje voor haar 50^e verjaardag (misschien haar laatste?). Er komen 100 genodigden.

Twee jaar eerder betrokken zij een oud boerderijtje in de omgeving van Deurne. Hun hondje wordt na een jaar vernielzuchtig en sikkeneurig. Een dierencommunicator wordt geraadpleegd: na telepathische communicatie blijkt dat het hondje zich zorgen maakt over het vrouwtje en bang is in het nieuwe huis.

Terug uit Spanje voelt de komst in de boerderij niet goed, bedrukt, bedompt, beklemmend. De leucocytenwaarde stijgt en stijgt tot een waarde (335) die een chemokuur uiteindelijk noodzakelijk zal maken. Sandria raakt in een diep dal waaruit zij met alle kracht wil klimmen, hetgeen haar telkens ook lukt (mede door het gebruik van Bach Bloesem, Spaanse thee, adviezen van een homeopatisch arts en intensieve steun van familie, vrienden, collega's). Ze raadpleegt de voice dialogue therapeute. Er ontwikkelt zich tijdens deze sessie een gesprek met een Brabantse boerenman, de vroegere bewoner van het boerderijtje, overleden maar op zoek naar zijn reeds lang overleden vrouw (geschreven in brabants dialect, maar met een vertaling toegevoegd), die haar als indringer beschouwt.

Het boerderijtje is toch niet comfortabel, krap en vochtig. Besloten wordt te verhuizen naar aan appartement in Mierlo, hetgeen in november 2008 zijn beslag krijgt. Het hondje wordt weer springlevend, en Sandria's leucocyten dalen snel naar standaard waarde.

Wat viel op: het volle vertrouwen in de door de internist gevoerde therapie, de levenskracht en levenslust om te blijven vechten en geloven. Om ondanks eigen verdriet en zorgen een steun en toeverlaat te zijn voor velen om haar heen.

Opmerking recensent: dat er meer mogelijk is tussen hemel en aarde dan de mens kan beredeneren.

Citaten: Pag. 15: “MijnMan kwelt zichzelf met zijn angst om mij te verliezen. Ik zie het en begrijp het ook wel. -- Natuurlijk ben ik ook bang voor de dood en voor wat er komen gaat en ik voel mij onzeker, maar daar wil ik me niet kapot laten krijgen. Stel je voor dat ik dat jaren moet doen, dan ga je daar toch aan onderdoor.”

Pag.128: “Bij de geboorte ligt het tijdstip van overlijden al in de kosmos vast. Iedereen gaat een keer en niemand gaat voor zijn of haar tijd. Ik hoop dat ik nog een hele grote klus heb te doen hier op deze aardkloot en dat ik voorlopig nog niet hoef”.